прощай гаутамо я нині до замку дійшов

корона спітніла на лобі опалому в дріж

на босих дорогах знайдеться мій ликавий шов

на горлі старому відчиниться лаковий ніж

я знидів шукати – є вищі за слово думки

в провальному сіні яке приросло до межі

та назви жінок поза мною несли як вінки

потворні поети мої довголюбі вужі

мистецтво – насилля над світом що нас за людей

тримає донині а нам аби гризти краї

а день на тім боці такий як і нинішній день

рої на тім боці такі ж як і наші рої

і час – лиш перелюб лиш крадений келих вина

де зморений солод на на синьому вітрі гірчить

прощай гаутамо я вип'ю цей замок до дна

а море зачиню і небо зачиню і цить